

মধুবন

“স্নেহ আৰু সত্যতাৰ কৰ্ত্ত্বৰ (অথ’ৰিটিৰ) সন্তলন”

আজি সত্য পিতা, সত্য শিক্ষক, সৎগুৰুৱে নিজৰ সত্যতাৰে শক্তিশালী সৎ সন্তানসকলৰ সৈতে মিলন উদযাপন কৰিবলৈ আহিছে। সকলোতকৈ শ্ৰেষ্ঠ শক্তি বা কৰ্ত্ত্ব সত্যতাৰেই হয়। সৎ দুটা অৰ্থত কোৱা হয়। 1) - সৎ অৰ্থাৎ সত্য। 2) সৎ অৰ্থাৎ অবিনাশী। দুয়োটি অৰ্থৰে সত্যতাৰ শক্তি সকলোতকৈ শ্ৰেষ্ঠ। পিতাক সত্য পিতা বুলি কোৱা হয়। পিতাতো অনেক আছে, কিন্তু সৎ পিতা এজনেই। সৎ শিক্ষক, সৎগুৰু এজনেই হয়। সত্যকেই পৰমাত্মা বুলি কোৱা হয় অৰ্থাৎ পৰম আত্মাৰ বিশেষত্ব সত্য অৰ্থাৎ সৎ হয় তোমালোকৰ গীতো আছে। সত্যই শিৱ...। জগতততো কয় – সত্যম্ শিৱম্ সুন্দৰম্। লগতে পিতা পৰমাত্মাৰ কাৰণে সত্য-চৈতন্য-আনন্দ স্বৰূপ বুলি কয়। তোমালোক আত্মাসকলক সত্য-চৈতন্য-আনন্দ বুলি কয়। সেয়েহে ‘সৎ’ শব্দৰ মহিমা বহুত গায়ন কৰা হৈছে। আৰু কেতিয়াবা কোনো কাৰ্যত কৰ্ত্ত্বৰে ক’লে তেতিয়া এনেকৈয়ে ক’ব, মই সৎ হওঁ, সেইকাৰণে কৰ্ত্ত্বৰে কওঁ। সত্যৰ কাৰণে গায়ন আছে – সত্যৰ নাও টুলুংভুটুং কৰিব কিন্তু নুডুবে। তোমালোকেও কোৱা – সত্যত থাকিলে নাচি থাকিব। সঁচা অৰ্থাৎ সত্যতাৰ শক্তিতে সম্পন্নসকল সদায় নাচি থাকিব, কেতিয়াও নিস্তেজ হৈ নাযাব, বিবুদ্ধিত নপৰিব, ভীতিগ্ৰস্ত নহ’ব, দুৰ্বল নহ’ব। সত্যতাৰ শক্তিতে সম্পন্নসকল সদায় আনন্দত নাচি থাকিব। শক্তিশালী হ’ব, সন্মুখীন হোৱাৰ শক্তি থাকিব, সেইবাবে ভীতিগ্ৰস্ত নহ’ব। সত্যতাক সোণৰ সমান বুলি কোৱা হয়, অসত্যক মাটিৰ সমান বুলি কয়। ভক্তিতো যিসকলৰ অনুৰাগ পৰমাত্মাৰ ফালে থাকে তেওঁলোকক সৎসংগী বুলি কয়, সত্যৰ সংগ কৰোঁতা। আৰু অন্তিমত যেতিয়া আত্মাই শৰীৰ ত্যাগ কৰে তেতিয়াও কি বুলি কয় – সত্য নাম সংগত আছে। গতিকে সৎ অবিনাশী, সৎ সত্য হয়। সত্যতাৰ শক্তি মহান শক্তি হয়। বৰ্তমান সময়ত বেছিসংখ্যক লোকে তোমালোক সকলোকে দেখি কি কয় – এওঁলোকৰ সত্যতাৰ শক্তি আছে, সেই কাৰণেই ইমান সময় বৃদ্ধি কৰি চলি আছে। সত্যতা কেতিয়াও অস্থিৰ নহয়, অটল হয়। সত্যতা হৈছে বৃদ্ধি প্ৰাপ্ত কৰাৰ বিধি। সত্যতাৰ শক্তিতে সত্যযুগ গঢ়া, নিজেও সত্য নাৰায়ণ, সত্য লক্ষ্মী হৈ যোৱা। এয়া হৈছে সত্য জ্ঞান, সত্য পিতাৰ জ্ঞান হয় সেইবাবে জগতৰ পৰা উপৰাম আৰু স্নেহী হয়।

গতিকে আজি বাপদাদাই সকলো সন্তানক চাই আছেহঁক যে সত্য জ্ঞানৰ সত্যতাৰ কৰ্ত্ত্ব কিমান ধাৰণ কৰিছে? সত্যতাই প্ৰত্যেক আত্মাক আকৰ্ষিত কৰে। যদিও বৰ্তমানৰ জগতখন মিছা খণ্ড, সকলো মিছলীয়া অৰ্থাৎ সকলোতে মিছা মিহলি হৈ আছে, তথাপিও সত্যতাৰ শক্তিতে সম্পন্নসকল বিজয়ী হয়। সত্যতাৰ প্ৰাপ্তি হৈছে আনন্দ আৰু নিৰ্ভয়তা। সত্য কওঁতাজন সদায় নিৰ্ভীক হ’ব। তেওঁৰ কেতিয়াও ভয় নালাগিব। যি সত্য নহ’ব তেওঁ নিশ্চয় ভীতিগ্ৰস্ত হ’ব। গতিকে তোমালোক সকলো সত্যতাৰে শক্তিশালী শ্ৰেষ্ঠ আত্মা হোৱা। সত্য জ্ঞান, সত্য পিতা, সত্য প্ৰাপ্তি, সত্য স্মৃতি, সত্য গুণ, সত্য শক্তি সৰ্ব প্ৰাপ্তি আছে। তেন্তে ইমান কৰ্ত্ত্বৰ নিচা থাকেনে? কৰ্ত্ত্বৰ অৰ্থ অভিমান নহয়। যিমান শ্ৰেষ্ঠ কৰ্ত্ত্বৰ সিমানেই তেওঁলোকৰ বৃত্তিত আত্মিক কৰ্ত্ত্বৰ থাকে। বাণীত স্নেহ আৰু নম্ৰতা থাকিব – এয়াই কৰ্ত্ত্বৰ চিন। যিদৰে তোমালোকে বৃক্ষৰ দৃষ্টান্ত দিয়া। বৃক্ষত যেতিয়া সম্পূৰ্ণ ফলৰ কৰ্ত্ত্বৰ আহি যায় তেতিয়া বৃক্ষ হাওলি যায় অৰ্থাৎ নম্ৰ (উদাহৰণ) হোৱাৰ সেৱা কৰে। সেইদৰে আত্মিক কৰ্ত্ত্বশালী সন্তানসকল যিমান শ্ৰেষ্ঠ কৰ্ত্ত্বৰ, সিমান নম্ৰ আৰু সকলোৰে স্নেহী হ’ব। কিন্তু সত্যতাৰ কৰ্ত্ত্বশালীসকল নিৰ-অহংকাৰী হয়। গতিকে কৰ্ত্ত্বশালীও হওঁক, নিচাও থাকক আৰু নিৰ-অহংকাৰীও হওঁক – ইয়াক কোৱা হয় সত্য জ্ঞানৰ প্ৰত্যক্ষ

স্বৰূপ।

যিদৰে এই মিছা খণ্ডৰ ভিতৰত ব্ৰহ্মা পিতাৰ সত্যতাৰ কৰ্ত্ত্বৰ প্ৰত্যক্ষ সাক্ষাৰ স্বৰূপ দেখিলা নহয়। তেওঁৰ কৰ্ত্ত্বৰে কোৱা বাণীত কেতিয়াও অহংকাৰৰ অনুভূতি হ'বলৈ নিদিয়ে। মুৰুলী শূনা তেন্তে কিমান কৰ্ত্ত্বৰে কোৱা বাণী হয়! কিন্তু অভিমানৰ নহয়। কৰ্ত্ত্বৰে কোৱা বাণীত স্নেহ সমাহিত হৈ আছে, নম্ৰতা আছে, নিৰ-অহংকাৰীতা আছে সেইকাৰণে কৰ্ত্ত্বৰে কোৱা বাণী প্ৰিয় লাগে। কেৱল প্ৰিয় নহয়, কিন্তু প্ৰভাৱশালী হয়। পিতাক অনুসৰণ কৰা নহয় জানো। সেৱাত বা কৰ্মত পিতা ব্ৰহ্মাক অনুসৰণ কৰা কিয়নো সাক্ষাৰী জগতত সাক্ষাৰ 'উদাহৰণ' আছে, নমুনা হয়। গতিকে যিদৰে ব্ৰহ্মা পিতাক কৰ্মত, সেৱাত, চেহেৰাত, প্ৰত্যেক চাল-চলনত চলন্ত কৰ্ত্ত্বশালী স্বৰূপত দেখিলা, সেইদৰে পিতাক অনুসৰণ কৰাসকলৰ মাজতো স্নেহ আৰু কৰ্ত্ত্ব, নম্ৰতা আৰু মহানতা - দুয়োটা একেলগে দেখা দিয়ক। এনেকুৱা নহয় যে কেৱল স্নেহ দৃষ্টিগোচৰ হ'ব আৰু কৰ্ত্ত্ব হেৰাই হৈ যাব নতুবা কৰ্ত্ত্ব দৃষ্টিগোচৰ হ'ব আৰু স্নেহ হেৰাই যাব। যিদৰে পিতা ব্ৰহ্মাক দেখিলা নতুবা এতিয়াও মুৰুলী শূনা। প্ৰত্যক্ষ প্ৰমাণ হয়। সেয়ে 'সন্তান সন্তান' বুলিও ক'ব কিন্তু কৰ্ত্ত্বও দেখুৱাব। স্নেহেৰে 'সন্তান' বুলিও ক'ব আৰু কৰ্ত্ত্বৰে শিক্ষাও দিব। সত্য জ্ঞানক প্ৰত্যক্ষও কৰিব কিন্তু 'সন্তান সন্তান' বুলি কৈ গোটেই নতুন জ্ঞান স্পষ্ট কৰি দিব। ইয়াকে কোৱা হয় স্নেহ আৰু সত্যতাৰ কৰ্ত্ত্বৰ সন্তুলন। গতিকে বৰ্ত্তমান সময়ত সেৱাত এইটো সন্তুলনৰ প্ৰতি মনোযোগ দিয়া।

ধৰণী গঢ়িবৰ বাবে স্থাপনাৰ পৰা এতিয়ালৈকে 50 বছৰ (বৰ্ত্তমান 83 বছৰ) পূৰা হৈ গ'ল। বিদেশৰ ধৰণীও এতিয়া যথেষ্ট তৈয়াৰ হৈছে। যদিও বিদেশত 50 বছৰ হোৱা নাই, কিন্তু তেওঁলোক এনেকুৱা সময়ত আহিছে যেতিয়া সকলো সাধন তৈয়াৰ হৈ গৈছে, সেয়েহে আৰম্ভণিৰ 50 বছৰ এতিয়াৰ 5 বছৰৰ সমান। ডবল বিদেশী সকলোৱে কয় - আমি শেষত (লাষ্টত) আহিও তীব্ৰতাৰে (ফাষ্ট) আগবাঢ়ি গৈ প্ৰথমত (ফাষ্টত) আহিম। গতিকে সময়ৰ ক্ষেত্ৰতো তীব্ৰ (ফাষ্ট) আৰু আহিবও প্ৰথমত (ফাষ্টত) নহয় জানো। নিৰ্ভয়তাৰ কৰ্ত্ত্ব নিশ্চয় ৰাখিবা। এজন পিতাৰে নতুন জ্ঞান সত্য জ্ঞান হয় আৰু নতুন জ্ঞানেৰে নতুন সৃষ্টি স্থাপন হয় - এইটো কৰ্ত্ত্ব আৰু নিচা স্বৰূপত জাগ্ৰত (ইমাৰ্জ) হওঁক। 50 বছৰতো সুপ্ত (মাৰ্জ) হৈ থাকিল। কিন্তু ইয়াৰ অৰ্থ এইটো নহয় যে যিয়েই আহিব তেওঁক প্ৰথমৰ পৰাই নতুন জ্ঞানৰ নতুন কথা শুনাই বিবুদ্ধিত পেলাই (কনফিউজ কৰি) দিবা। এইটো ভাৱ নহয়। ধৰণী, নাড়ীৰ স্পন্দন, সময় এই সকলোবোৰ চাই জ্ঞান দিয়া - এয়াই জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ হোৱাৰ লক্ষণ। আত্মাৰ ইচ্ছা চোৱা, নাড়ীৰ স্পন্দন চোৱা, ধৰণী গঢ়ি তোলা কিন্তু ভিতৰত সত্যতাৰ নিৰ্ভয়তাৰ শক্তি নিশ্চয় থাকক। মানুহে কি ক'ব - এইটো ভয় যাতে নাথাকে। নিৰ্ভয় হৈ ধৰণী লাগিলে গঢ়া। বহুত সন্তানে ভাবে - এই জ্ঞানতো নতুন হয়, বহুতে বুজিবই নোৱাৰিব। কিন্তু অবোধসকলকেতো বুজাব লাগে নহয় জানো। এইটো নিশ্চয় হয় - যেনেকুৱা ব্যক্তি তেনেকুৱা ৰূপৰেখা প্ৰস্তুত কৰিবলগীয়া হয়, কিন্তু ব্যক্তিৰ প্ৰভাৱত আহি নাযাব। নিজৰ সত্য জ্ঞানৰ কৰ্ত্ত্বৰে ব্যক্তিক পৰিৱৰ্তন কৰিবই লাগিব - এইটো লক্ষ্য নাপাহৰিবা।

এতিয়ালৈকে যি কৰিলা, সেয়া ঠিক আছিল। কৰিবলগীয়াই আছিল, আৱশ্যক আছিল কিয়নো ধৰণী গঢ়িবলগীয়া আছিল। কিন্তু কেতিয়ালৈকে ধৰণী গঢ়িবা? আৰু কিমান সময় লাগে? দৰব দিলেও তেতিয়া প্ৰথমে বেছি শক্তিশালী দিয়া নহয়, প্ৰথমে কম শক্তিশালী দিয়া হয়। কিন্তু শক্তিশালী দৰব নিদিবাই, কম শক্তিশালীৰেই চলাই থাকিবা - এনেকুৱা নকৰিবা। কোনো দুৰ্বলজনক বেছি শক্তিশালী দৰব দি দিয়াতো এইটোও ভুল। চিনাক্তকৰণৰো শক্তি লাগে। কিন্তু নিজৰ সত্য নতুন জ্ঞানৰ কৰ্ত্ত্ব নিশ্চয় থাকিব লাগে। তোমালোকৰ সৃষ্টি কৰ্ত্ত্বৰ বৃত্তিয়েহে তেওঁলোকৰ বৃত্তিক পৰিৱৰ্তন কৰিব। ইয়েই ধৰণী গঢ়ি তুলিব। আৰু বিশেষকৈ যেতিয়া সেৱা কৰি মধুবনত আহি উপস্থিত হোৱা তেতিয়া অতিকমেও তেওঁলোকে এইটো গম পোৱা উচিত। এই ধৰণীত তেওঁলোকৰো ধৰণী গঢ় লয়। যিমনেই অনুৰ্বৰ ধৰণী নহওঁক, যি ধৰ্মাৱলম্বীয়ে

নহওঁক, যি পদমৰ্যদাৰে নহওঁক কিন্তু এই ধৰণীত তেওঁলোকে নৰম হৈ যায় আৰু নৰম ধৰণী হোৱাৰ কাৰণে তাত যি বীজ সিঁচিবা, তাৰ ফল সহজে ওলাব। মাথো ভয় নকৰিবা, নিৰ্ভয় নিশ্চয় হ'ব। যুক্তিৰে দিয়া, এনেকুৱা নহওঁক যে তেওঁলোকে তোমালোকক আপত্তি দৰ্শাব যে এনেকুৱা ধৰণীতো মই উপস্থিত হ'লোঁ কিন্তু এইটো গম নাপালোঁ যে পৰমাত্ম-জ্ঞান কি হয়? পৰমাত্ম-ভূমিত আহি পৰম-আত্মাৰ প্ৰত্যক্ষতাৰ সংবাদ নিশ্চয় লৈ যাওঁক। লক্ষ্য কৰ্তৃত্বৰ হোৱা উচিত।

আজিকালিৰ জগতৰ হিচাপতো নবীনতাৰ মহত্ব আছে। আকৌ কোনোবাই যদিও ওলোটো নতুন ধৰণ-কৰণ (ফেশ্বন) উলিয়ায়, তেতিয়াও অনুসৰণ কৰে। আগতে কলা (আৰ্ট) চোৱা কিমান সুন্দৰ আছিল! আজিকালিৰ কলাতো তাৰ তুলনাত ৰেখা যেন লাগিব। কিন্তু আধুনিক কলা পচন্দ কৰে। মানুহৰ পচন্দৰ ক্ষেত্ৰত প্ৰতিটো কথাতে নবীনতা আছে আৰু নবীনতাই স্বতঃ নিজৰ ফালে আকৰ্ষিত কৰে সেইকাৰণে নবীনতা, সত্যতা, মহানতা - ইয়াৰ নিচা নিশ্চয় ৰাখিবা। আকৌ সময় আৰু ব্যক্তি চাই সেৱা কৰা। এইটো লক্ষ্য নিশ্চয় ৰাখিবা যে নতুন সৃষ্টিৰ নতুন জ্ঞান প্ৰত্যক্ষ নিশ্চয় কৰিব লাগিব। এতিয়া স্নেহ আৰু শান্তি প্ৰত্যক্ষ হৈছে। পিতাৰ প্ৰেমৰ সাগৰৰ স্বৰূপ, শান্তিৰ সাগৰৰ স্বৰূপ প্ৰত্যক্ষ কৰিছে কিন্তু জ্ঞান স্বৰূপ আত্মা আৰু জ্ঞানসাগৰ পিতা হয়, এই নতুন জ্ঞানক কি উপায়েৰে দিয়া যায়, তাৰ পৰিকল্পনা এতিয়া কমকৈ যুগুতাইছা। সেয়াও সময় আহিব যেতিয়া সকলোৰে মুখৰে এইটো আৱাজ উচ্চাৰিত হ'ব যে নতুন সৃষ্টিৰ নতুন জ্ঞান এয়াই হয়। এতিয়া কেৱল 'ভাল' বুলি কয়, 'নতুন' বুলি নকয়। স্মৃতিৰ বিষয়টিক ভালকৈ প্ৰত্যক্ষ কৰিছে, সেইকাৰণে ধৰণী ভালকৈ তৈয়াৰ হৈ গৈছে আৰু ধৰণী গঢ়ি তোলা - প্ৰথম আৱশ্যকীয় কাৰ্যটিও জৰুৰী হয়। যি কৰিছা, সেয়া বহুত ভাল আৰু বহুত কৰিছা, তন-মন-ধন লগাই কৰিছা। ইয়াৰ কাৰণে ধন্যবাদো জনায়।

প্ৰথমে যেতিয়া বিদেশলৈ গৈছিলো তেতিয়া এই ত্ৰিমূৰ্তিৰ চিত্ৰৰ ওপৰত বুজোৱাতো কিমান কঠিন বুলি ভাবিছিলো! এতিয়া ত্ৰিমূৰ্তিৰ চিত্ৰখনৰ প্ৰতিয়ে আকৰ্ষিত হয়। এই চিত্ৰৰ চিত্ৰ ভাৰতৰ কাহিনী বুলি ভাবিছিল। কিন্তু বিদেশত এই চিত্ৰখনৰ প্ৰতি আকৰ্ষিত হয়। গতিকে যিদৰে সেই পৰিকল্পনা যুগুতালো যে এই নতুন কথাটি কি উপায়েৰে শুনোৱা যায়, গতিকে এতিয়াও আৱিষ্কাৰ কৰা। এইটো নাভাবিবা যে এইটোতো কৰিবই লাগিব। নহয়। বাপদাদাৰ লক্ষ্য কেৱল এইটো যে নবীনতাৰ মহানতাৰ শক্তি ধাৰণ কৰা, ইয়াক পাহৰি নাযাব। জগতক বুজাব লাগে, জগতৰ কথাবোৰক লৈ ভীতিগ্ৰস্ত নহ'ব। নিজৰ উপায় আৱিষ্কাৰ কৰা কিয়নো আৱিষ্কাৰক তোমালোক সন্তানসকলেই হোৱা নহয় জানো। সেৱাৰ পাৰিকল্পনাৰ বিষয়ে সন্তানসকলেই জানে। যেনেকুৱা লক্ষ্য ৰাখিবা, তেনেকুৱা বহুত ভালতকৈও ভাল পৰিকল্পনা যুগুত হৈ যাব আৰু সফলতাতো জন্ম-সিদ্ধ-অধিকাৰ হয়েই সেইকাৰণে নবীনতাক প্ৰত্যক্ষ কৰা। জ্ঞানৰ যি গুঢ় কথা আছে, সেইবোৰক স্পষ্ট কৰাৰ বহুত ভাল বিধি তোমালোকৰ ওচৰত আছে আৰু স্পষ্টীকৰণ আছে। এটি এটি সাৰ কথাক যুক্তিৰে স্পষ্ট কৰিব পাৰা। কৰ্তৃত্বশালী হোৱা। কোনো মনোময় বা কল্পনাৰ কথাতো নহয়। যথার্থ হয়। অনুভৱ আছে। অনুভৱৰ কৰ্তৃত্ব, জ্ঞানৰ কৰ্তৃত্ব, সত্যতাৰ কৰ্তৃত্ব... কিমান কৰ্তৃত্ব আছে! সেয়েহে কৰ্তৃত্ব আৰু স্নেহ - দুয়োটাকে একেলগে কাৰ্যত লগোৱা।

বাপদাদা আনন্দিত হয় যে পৰিশ্ৰমেৰে সেৱা কৰি কৰি ইমান বৃদ্ধি প্ৰাপ্ত কৰিলা আৰু কৰিয়ে থাকিবা। দেশতে হওঁক বা বিদেশতে হওঁক। দেশতো ব্যক্তি আৰু নাড়ীৰ স্পন্দন চাই সেৱা কৰিলে সফলতা প্ৰাপ্ত হয়। বিদেশতো এইটো বিধিৰে সফলতা পোৱা যায়। প্ৰথমে সম্পৰ্কত অনা - ইয়াৰে ধৰণী তৈয়াৰ হয়। সম্পৰ্কৰ পাছত সম্বন্ধত আনা, কেৱল সম্পৰ্কতে এৰি নিদিবা। সম্বন্ধত আনি আকৌ তেওঁলোকক বুদ্ধিৰে সমৰ্পিত কৰোৱা - এইটো হ'ল অন্তিম অৱস্থা। সম্পৰ্কত অনাটোও আৱশ্যক, তাৰপাছত সম্বন্ধত আনিব লাগে। সম্বন্ধত আহি আহি সমৰ্পিত বুদ্ধিৰ হৈ যাওক যে "যি পিতাই ক'লে সেয়াই সত্য"। তেতিয়া আৰু প্ৰশ্ন উদয় নহয়। যি বাবাই কয় সেয়াই সত্য হয় কিয়নো অনুভৱ হৈ গ'লে তেতিয়া প্ৰশ্ন সমাপ্ত হৈ যায়।

ইয়াকে কোৱা হয় সমৰ্পণ বুদ্ধি য'ত সকলো স্পষ্ট অনুভৱ হয়। লক্ষ্য এইটো ৰাখা যে সমৰ্পণ বুদ্ধিলৈকে নিশ্চয় আনিব লাগিব। তেতিয়া কোৱা হ'ব 'মাইক' (প্ৰভাৱশালী ব্যক্তি) তৈয়াৰ হ'ল। মাইকে কি আৱাজ কৰিব? কেৱল এওঁলোকৰ জ্ঞান ভাল, সিমানহে নহয়। এয়া নতুন জ্ঞান হয়, এই জ্ঞানেই নতুন সৃষ্টি আনিব - এইটো আৱাজ হওঁক, তেতিয়াহে কুস্কৰ্ণ জাগিব নহয় জানো। নহ'লে কেৱল চকু মেলে - বহুত ভাল, বহুত ভাল বুলি কৈ আকৌ টোপনী আহি যায় সেইবাবে যিদৰে নিজে বালক তথা মালিক হৈ গ'লা নহয়, তেনেকুৱা কৰি গঢ়া। বেচেৰাসকলক কেৱল সাধাৰণ প্ৰজালৈকে নানিবা, ৰাজ্য অধিকাৰী কৰি তোলা। তাৰ বাবে পৰিকল্পনা যুগুত কৰা - কি বিধিৰে কৰিলে বিবুদ্ধিতো নপৰিব আৰু সমৰ্পণ বুদ্ধিও হৈ যাব। নতুন যেনো লাগক আৰু বিবুদ্ধিতো নপৰক। স্নেহ আৰু নবীনতাৰ কৰ্তৃত্ব অনুভৱ হওক।

এতিয়ালৈকে যি ফলাফল দেখা গ'ল, সেৱাৰ বিধি, ব্ৰাহ্মণৰ বুদ্ধি হ'ল, সেইটো বহুত ভাল, কিয়নো প্ৰথমে বীজ গুপ্ত কৰি ৰাখিলে, তাৰো আৱশ্যকতা আছে। বীজক গুপ্ত কৰি ৰাখিবলগীয়া হয়, বাহিৰত ৰাখিলে ফল নিদিব। ধৰণীৰ ভিতৰত বীজক ৰাখিবলগীয়া হয় কিন্তু ভিতৰত ধৰণীতে যাতে থাকি নাযায়। বাহিৰত প্ৰত্যক্ষ হওঁক, ফল স্বৰূপ হওঁক - এয়া হৈছে আগৰ অৱস্থা। বুজিলা? লক্ষ্য ৰাখা - নতুন কৰিব লাগে। এনেকুৱা নহয় যে এই বছৰতেই হৈ যাব। কিন্তু লক্ষ্যই বীজকো বাহিৰত প্ৰত্যক্ষ কৰিব। এনেকুৱাও নহয় যে পোনেই গৈ ভাষণ দিবলৈ আৰম্ভ কৰি দিবা। প্ৰথমে সত্যতাৰ শক্তিক অনুভৱ কৰোৱাৰ ভাষণ দিব লাগে। "অৱশেষত সেই দিনটি আহিল" - এনেকৈ যাতে সকলোৰে মুখৰ পৰা উচ্চাৰিত হয়। যিদৰে নাটকত দেখুওৱা নহয়, সকলো ধৰ্মৰ লোক মিলি কয় - আমি এক হওঁ, এজনৰ হওঁ। সেয়া নাটক দেখুওৱা, এনেকৈ বাস্তৱত মঞ্চত সকলো ধৰ্মৰ লোক মিলি একে স্বৰত কওঁক। এক পিতা, একেই জ্ঞান, একেই লক্ষ্য হয়, এখনেই ঘৰ হয়, এয়াই হয় - এতিয়া এইটো আৱাজ লাগে। এনেকুৱা দৃশ্য যেতিয়া বেহদৰ মঞ্চত আহিব, তেতিয়া প্ৰত্যক্ষতাৰ পতাকা উৰিব আৰু সেই পতাকাৰ তলত সকলোৱে এইটোৱে গীত গাব। সকলোৰে মুখেৰে এটা শব্দ উচ্চাৰিত হ'ব - 'বাবা আমাৰ' তেতিয়া কোৱা হ'ব প্ৰত্যক্ষ ৰূপত শিৱৰাত্ৰি উদযাপন কৰিলা। অন্ধকাৰ সমাপ্ত হৈ সোণালী প্ৰভাতৰ দৃশ্য দেখা দিব। ইয়াক কোৱা হয় আজি আৰু কালিৰ খেল। আজি অন্ধকাৰ, কাইলৈ সোণালী প্ৰভাত। এয়া হয় অন্তিম পৰ্দা। বুজিলা?

বাকী যি পৰিকল্পনা যুগুতাইছা, সেয়া ভাল হয়। প্ৰত্যেক স্থানৰ ধৰণী অনুসৰি পৰিকল্পনা যুগুতাবলগীয়াই হয়। ধৰণী অনুসৰি বিধিত কিবা পাৰ্থক্য আনিবলগীয়াও যদি হয় তেন্তে এনেকুৱা কোনো কথা নাই। অন্তিমত সকলোকে তৈয়াৰ কৰি মধুবন ধৰণীত ছাপ নিশ্চয় লগাব লাগে। ভিন্ন ভিন্ন বৰ্গক তৈয়াৰ কৰি ছাপ নিশ্চয় লগাব লাগে। পাচপোটেত ছাপ নলগোৱাকৈ যাবলৈ নিদিয়ৈ নহয়। গতিকে ছাপ ইয়াত মধুবনতহে লাগিব।

এই সকলোবিলাকতো হয়ই সমৰ্পিত যদি এওঁলোক সমৰ্পিত নহ'লহেঁতেন তেন্তে সেৱাৰ নিমিত্ত কেনেকৈ হ'লহেঁতেন। সমৰ্পিত হয় সেইবাবে ব্ৰহ্মাকুমাৰ/ব্ৰহ্মাকুমাৰী হৈ সেৱাৰ নিমিত্ত হৈছা। দেশতে বা বিদেশতে কোনোবা খ্ৰীষ্টিয়ান-কুমাৰী বা বৌদ্ধ-কুমাৰী হৈতো সেৱা নকৰা? ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী হৈয়ে সেৱা কৰা নহয়। গতিকে সমৰ্পিত ব্ৰাহ্মণৰ তালিকাত সকলো আছা। এতিয়া আনক কৰাব লাগে। জীৱন্তে মৰি গ'লা। ব্ৰাহ্মণ হৈ গ'লা। সন্তানসকলে কয় - 'মোৰ বাবা', তেতিয়া বাবাই কয় - তোমাৰ হৈ গ'লোঁ। তেন্তে সমৰ্পিত নহ'লা জানো। প্ৰবৃত্তিতে থাকা বা সেৱাকেন্দ্ৰতে থাকা কিন্তু যিয়ে অন্তৰেৰে ক'লে - 'মোৰ বাবা' তেতিয়া বাবাই নিজৰ কৰি ল'লে। এয়াতো হৈছে অন্তৰৰ চুক্তি। মুখৰ স্থূল চুক্তি নহয়, এয়া অন্তৰৰ হয়। সমৰ্পিত মানে শ্ৰীমতৰ ভিতৰত থাকোঁতা। গোটেই সভা সমৰ্পিত হোৱা নহয় সেইকাৰণে ফটোও লোৱা হৈছে। এতিয়া চিত্ৰত আহি গ'লা সেয়েহে সলনি কৰিব নোৱাৰা। পৰমাত্ম-ঘৰত চিত্ৰ হৈ যাব, এইটো কোনো কম ভাগ্য নহয়। এয়া স্থূল ফটো নহয় কিন্তু পিতাৰ অন্তৰত ফটো ওলাই গ'ল। ভাল বাৰু।

সকলো সত্যতাৰ কৰ্তৃত্বশালী শ্ৰেষ্ঠ আত্মাসকলক, সকলো নবীনতা আৰু মহানতাক প্ৰত্যক্ষ কৰোঁতা সঁচা সেৱাধাৰী সন্তানসকলক, সৰ্ব স্নেহ আৰু কৰ্তৃত্বৰ সন্তুলন ৰাখোঁতা, প্ৰতিটো খোজত পিতাৰ দ্বাৰা আশীৰ্বাদ লোৱাৰ অধিকাৰী শ্ৰেষ্ঠ আত্মাসকলক, সকলো সত্য অৰ্থাৎ অবিনাশী ৰত্নসকলক, অবিনাশী ভূমিকা পালন কৰোঁতাসকলক, অবিনাশী সম্পদৰ বালক তথা মালিকসকলক বিশ্ব-ৰচয়িতা সৎ পিতা, শিক্ষক, সৎগুৰুৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু নমস্কাৰ।

বৰদান: মনৰ মৌনতাৰে সেৱাৰ নতুন আৱিষ্কাৰ কৰোঁতা সিদ্ধি স্বৰূপ হোৱা
যিদৰে প্ৰথমে মৌনব্ৰত ৰাখিছিল তেতিয়া সকলো মুক্ত হৈ গৈছিল, সময় ৰাহি হৈ গৈছিল
এনেকৈ এতিয়া মনেৰে মৌন হৈ থাকা যাৰ ফলত ব্যৰ্থ সংকল্প উদয় নহ'বই। যিদৰে
মুখেৰে আৱাজ নোলায় সেইদৰে ব্যৰ্থ সংকল্প উদয় নহওক – এয়া হৈছে মনৰ মৌনতা।
তেতিয়া সময় ৰাহি হৈ যাব। এই মনৰ মৌনতাৰে সেৱাৰ এনেকুৱা নতুন আৱিষ্কাৰ হ'ব
যে সাধনা কম আৰু সিদ্ধি বেছি হ'ব। যিদৰে বিজ্ঞানৰ সাধনে চেকেণ্ডত বিধি প্ৰাপ্ত কৰায়
সেইদৰে এই মৌনতাৰ সাধনৰ দ্বাৰা চেকেণ্ডত বিধি প্ৰাপ্ত হ'ব।

স্লোগান: যি স্বয়ং সমৰ্পিত স্থিতিত থাকে - সকলোৰে সহযোগো তেওঁৰ সন্মুখত সমৰ্পিত হয়।

!! ওঁ শান্তি !!

সূচনা:- আজি মাহৰ তৃতীয় ৰবিবাৰ, সকলো ৰাজযোগী তপস্বী ভাই-ভনীসকলে যাতে সন্ধ্যা 6.30 বজাৰ
পৰা 7.30 বজালৈকে বিশেষ যোগ অভ্যাসৰ সময়ত নিজে “লাইট মাইট” স্বৰূপত স্থিত হৈ ভ্ৰুকুটিৰ মধ্যত
বাপদাদাক আহ্বান কৰি সমন্বিত স্বৰূপৰ অনুভৱ কৰে আৰু চাৰিওফালে “লাইট মাইট”ৰ কিৰণ বিয়পাই
দিয়াৰ সেৱা কৰে।